

Fısıldayan Duvarlar

Yavuz DEMİRKIRAN

Fısıldayan Duvarlar

Yavuz DEMİRKİRAN

Mia eski kır evinin önünde durdu; sarı yağmurluğu gri gökyüzüne karşı parlıyordu. Evin krem sıvalı duvarları ve koyu meşe kirişleri vardı; köşelerine sarmaşık tırmanmıştı. Boynundaki ipe asılı pirinç bir anahtar sallanıyordu; bu, Büyükanne Rose'un hediyesiydi. Mia heyecanla ürperdi. Burası onun yeni eviydi ve sırlarla dolu görünüyordu.

İçeride kır evi odun dumanı ve lavanta kokuyordu. Büyükanne Rose tencere çanakları açarak ortalıkta koşturuyor ve bir şarkı mırıldanıyordu. Mia odaları gezdi; kırmızı spor ayakkabıları ahşap zeminlerde gıcırdıyordu. Koridorda duraksadı. Bu bir fısıltı mıydı? Kulağını duvara dayadı ama yalnızca sessizlik duydu. Tekir kedisi Pip beyaz kulağını seğirtti ve miyavladı.

O gece Mia yatağında yatarken onu yine duydu. Rüzgârdaki yapraklar gibi yumuşak, hışırtılı bir fısıltı. "Merhaba?" diye fısıldadı o da. Duvar hafifçe parladı; altın rengi dikişler nefes gibi atıyordu. "Hoş geldin, küçük kız," diye iç çekti. "Dinleyecek birini bekliyorduk." Mia'nın kalbi hızla çarptı. Duvarlar onunla konuşuyordu! Dikkatle dinleyeceğine söz verdi.

Ertesi sabah Mia, Büyükanne Rose'a fısıldayan duvarları anlattı. Büyükanne gülümsedi; altın çerçeveli gözlükleri parladı. "Eski duvarlar anılar barındırır canım. Dinleyenlere fısıldarlar." Mia'ya bir dilim kızarmış ekmek uzattı. "Sabırlı ol. Anlatacak hikâyeleri olabilir." Mia başını salladı; daha fazlasını duymaya kararlıydı. Pip bacağına sürtündü ve mırladı.

Mutfakta Mia hafif bir mırıltı duydu. "Uzun zaman önce burada bir fırıncı yaşardı," diye fısıldadı duvar. "Bütün köy için ekmek yapardı." Mia gözlerini kapattı ve taze somunların sıcak kokusunu hayal etti. "En sevdiği tarifi gevşek bir tuğlanın arkasına saklamıştı," diye ekledi duvar. Mia duvarı yokladı ve oynayan bir tuğla buldu. Arkasında solmuş bir kart vardı.

Tarif kartı eski ve sararmıştı ama Mia okuyabiliyordu. Ballı ekmek tarifiydi ve üzerinde bir not vardı: "Kızıma, sevgiyle." Mia bunu Büyükanne Rose'a gösterdi; o da sevinçle gülümsedi. "Bunu denemeliyiz!" Ekmeği birlikte pişirdiler; mutfak tatlı, sıcak bir kokuyla doldu. Duvarlar mutlulukla uğulduyor gibiydi. "Dinlediğin için teşekkürler," diye fısıldadılar.

Her odanın bir hikâyesi vardı. Oturma odasında duvarlar, piyanonun etrafında şarkı söyleyen bir aileyi anlattı. Yatak odasında, pencereden yıldızları izleyen bir çocuğu. Mia dikkatle dinledi ve her hikâyeyi bir deftere yazdı. Pip onu odadan odaya yönlendirdi; tasmaındaki çingirak şingirdiyordu. Kır evi canlıydı, aile anılarıyla doluydu.

Bir akşam duvarlar fısıltıyla konuştu. "Bir sırrımız var," diye fısıldadılar. "Burada özel bir yadigâr saklı. Önceden yaşayan herkesin anılarını taşıyor." Mia'nın gözleri kocaman açıldı. "Nerede?" diye sordu. "İpuçlarını takip et," diye yanıtladı duvarlar. "Geçmişi dinle." Mia onu bulacağına söz verdi.

İlk ipucu koridor duvarından geldi. "Fenerin parladığı yerde, aşağı bak," diye fısıldadı. Mia ön kapının yanında asılı pirinç feneri buldu. Altında gevşek bir döşeme tahtası gıcırdadı. Kaldırdığında küçük bir anahtar buldu. Eski ve paslıydı ama kolyesindeki pirinç anahtara uyuyordu. "Neyin anahtarı?" diye merak etti.

Sonraki ipucu mutfak duvarından geldi. "Yuvanın kalbinde, yemeklerin yapıldığı yerde, gizli çekmeceyi ara." Mia mutfağı dikkatle aradı. Parmaklarını ahşap tezgâh boyunca gezdirdi ve altında saklı küçük bir çekmece buldu. İçinde katlanmış bir harita vardı. Harita kır evini gösteriyordu ve oturma odasında büyük kırmızı bir X vardı.

Mia, Pip peşinde, oturma odasına koştu. Harita kitap dolabının arkasında bir X gösteriyordu. Büyükanne Rose'un yardımıyla ağır kitap dolabını kaydıldılar. Arkasında küçük ahşap bir kapı vardı. Mia'nın elleri titreyerek kapıyı pirinç anahtarla açtı. İçeride çiçeklerle oyulmuş tozlu bir kutu vardı.

Mia kutuyu yavaşça açtı. İçinde eski fotoğraflar, kurdeleyle bağlanmış mektuplar ve gümüş bir madalyon vardı. Duvarlar fısıldadı: "Bunlar burada yaşamış ailelerin anıları. Onları koru." Mia'nın kalbinde sıcak bir parıltı hissetti. Yadigârı bulmuştu. Büyükanne Rose ona sımsıkı sarıldı. "Harika bir şey yaptın."

Mia ve Büyükanne Rose kutuyu birlikte inceledi. Düğün ve doğum günü fotoğrafları, sevgi ve umut dolu mektuplar vardı. Bir fotoğrafta, tıpkı Mia'nınki gibi aralıklı dişleriyle gülümseyen küçük bir kız görünüyordu. "Bunlar hazineler," dedi Büyükanne. "Bizi geçmişe bağlarlar." Mia başını salladı. Bu anıları koruyacaktı.

Mia hikâyeleri başkalarıyla paylaşmaya karar verdi. Fotoğraflar ve mektuplarla bir anı defteri yaptı; duvarların anlattığı masalları da ekledi. Ziyaretçilerin görmesi için oturma odasındaki bir masaya koydu. Duvarlar sıcak bir ışıkla parladı. "Tarihimizi yaşattığın için teşekkürler," diye fısıldadılar. Pip mırladı, çingırağı şingırdadı.

Fısıldayan duvarları olan kır evinin haberi yayıldı. Komşular anı defterini görmeye ve hikâyeleri dinlemeye geldi. Mia onlara fırıncıyı, şarkı söyleyen aileyi ve yıldızları izleyen çocuğu anlattı. Herkes anılara hayran kaldı. Büyükanne Rose gururla gülümsedi. "Görüyor musun Mia? Büyüklerimizi dinlemek değerli anıları korumaya yardımcı olur."

Mia pencerenin yanında oturdu; boynunda pirinç anahtar, kucığında Pip vardı. Duvarlar yumuşakça fısıldayarak şimdi ziyaret eden ailelerin yeni hikâyelerini anlattı. Mia dikkatle dinledi; anı defterine eklemeye hazırdı. Eski hikâyelerin birer hazine olduğunu biliyordu ve dinleyerek kır evinin tarihini herkesin keyif alması için yaşıtıyordu. Fısıldayan duvarlar bir daha asla yalnız kalmayacaktı.